

оставя, дънѣтъ преминува и учительтъ на гладиаторитѣ ма чака. Татко, дай ми благословеніето си!

И Лидонъ излѣзваше отъ тъмната станца на баща си, като говореше ниско но въсторжено. И са вържжж на първото мѣсто дѣто описахмы че стоеше по напредь дверникътъ.

— Бигъ да та благослови, богъ, добро мое чело, да та пази! извика Медонъ. Дано Вышнійтъ който управа сърдцата, ти прости грѣховетъ ради благороднитѣ ти чувства!

Свѣката на гладиатора са простираше и движеше на улицата и очитѣ на роба бѣхж прикованы на твърдия му вървѣжъ и на прекрасната му снага доро са загули, и тогасъ като си сѣднж на стола наведе пакъ очитѣ си къмъ земята. Мълчелнвъ като мермеръ и неподвиженъ бѣ образътъ му, а сърцето му увы! че кой и въ най благополучныя и цвѣтнестъ възрастъ може да си въобрази каква бѣше шумната борба и потръсваше на старото онуй сърце? Имамъ ли позвosenіе? Чу са единъ нѣженъ гласъ; въ къщи ли е господарьката ти Юлія?

Робътъ машинално направн утвердителенъ знакъ на новопришедшія, но този бѣше безокъ и боязливъ и той отъ ново и повѣятно повтори пытаньето си.

— Не ли ти дадохъ знакъ, рече ропикъто робътъ, влѣзь.

— Благодарж, отговори единъ тънъкъ гласъ, и робътъ стреснатъ издигнж си очитѣ, позна безоката цвѣточница. Нещастнитѣ, колкото и да сж различни страданіята имъ, остщатъ сѣкоги взаимно състраданіе. Той са подигнж и поведе Недія къмъ стѣлбата която водеше къмъ стаятъ на Юлія, и тамъ като повика една отъ робынитѣ предаде на грижата и безоката дѣвица.

ГЛАВА 7.

Госпожа която са премѣнува.

Важни срѣца на Юлія и на сльпата.

Изъяцната Юлія сдѣше обиколена отъ робыни въ стаята си. Тъзи стая и прилежащата бѣхж и двѣтѣ тѣсны, но пошироки отъ спалнитѣ, обыкновенно толкози малы, щото днесъ който не ты е виждалъ на мѣстото не може да си въобрази въ каквы гължбаринцы свѣхж и са веселихж жителитѣ на Помпея безъ да исключимъ и богатытѣ. Ещѣ, спалнитѣ стап не бѣхж какъто у насъ най важнитѣ